

[Inge Krogh]

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg ved, at fru Inge Krogh har tilknytning til hospitalerne som læge, og det undrer mig en lille smule, at hun siger, at tvangsindlagte ikke kommer ind på lukket afdeling. I den tid, hvor jeg har haft med tvangsindlæggelser at gøre, har det været normal praksis, at de altid i de tilfælde, hvor der f.eks. var tale om, at de pågældende var til fare for sig selv eller andre, blev placeret på den lukkede afdeling, indtil der var stillet en diagnose fra statshospitalets side. Jeg kan derfor ikke rigtig forstå den udtalelse.

(Kort bemærkning).

Inge Krogh (KrF):

Jeg sagde, at frivilligt indlagte ikke kom på lukket afdeling. Det mener jeg ikke de gør – kun i sjældne tilfælde. Jeg mener også, at der i forslaget tales om frivilligt indlagte. Jeg nævnede, at tvangsindlagte som regel blev indlagt på lukket afdeling. Men i det hele taget er begreberne lukket og åben afdeling fleksible.

Wilhelm (VS):

Jeg vil gerne først takke justitsministeren og ordførerne for kommentarerne til disse fire beslutningsforslag. Jeg vil i øvrigt også gerne takke indenrigsministeren, fordi hun overværer debatten om disse forslag, som jo ikke primært vedrører hendes område. På baggrund af det skrivi, der er i øjeblikket, er jeg måske nødt til at sige, at dette er sagt aldeles uden nogen form for brod. Jeg synes, det er prisen værdigt, at indenrigsministeren overværer denne debat.

Jeg bliver nødt til at starte med at opklare en misforståelse, som travlheden nok har medført at en hel del ordførere har lidt under ved behandlingen af disse forslag. Der er intet i forslagene – bortset fra en enkelt ting, som jeg skal vende tilbage til – der overhovedet har at gøre med revisionen af sindssygeloven. Det er derfor, vi har fremsat dem.

Omvendt foregriber vi ikke med disse forslag på ét eneste punkt de meget væsentlige ting, der skal tages stilling til i det udvalg, som skal fremkomme med overvejelser om en mulig revision af sindssygeloven. Det interesserer vi os overordentlig meget for: kri-

terierne for tvangsindlæggelse, kriterierne for tvangsbehandling osv., som jo er sindssygelovens hovedindhold og et meget vanskeligt område, som udvalget skal tage stilling til. Disse ting har vi afholdt os fra at stille forslag om, for her mener vi ikke, at man med rimelighed kan vente at være kommet længe, end at vi nu kan konstatere, at der bliver nedsat et udvalg, som får det omtalte kommissorium og skal kigge på en revision af sindssygeloven. Men der er intet i den nuværende sindssygelov, som omfatter noget som helst af det, der ligger i disse beslutningsforslag. De omfatter enten administrative spørgsmål som i beslutningsforslag nr. B 72, som måtte kunne gennemføres så at sige fra dag til anden, og som det efter min mening vil være helt urimeligt at afvente et udvalgsarbejde for, eller andre spørgsmål, som overhovedet ikke har med sindssygeloven at gøre, men tværtimod med ganske andre fagområder; det gælder f.eks. registreringen af sindslidende og tidsbestemte straffe til sindslidende lovovertrædere. Disse spørgsmål drejer sig om noget helt andet. Det er ikke noget, de mennesker, der bliver udpeget til at kigge på en revision af sindssygeloven, har særlig viden om eller kompetence til. Det er i hvert fald ikke det, der er kriteriet for deres udpegning. Det er værd at understrege, at vi klart har holdt os til de ting, der ikke logisk ligger i den revision af sindssygeloven, som omhandler de samme temaer som den nuværende sindssygelov og de samme problemstillinger som den nuværende sindssygelov. Ikke fordi det ikke interesserer os; man vil vide fra forespørgselsdebatten i februar, at det gør det i høj grad, og vi har bestemte meninger om, hvorvidt f.eks. behandlingskriteriet stadig væk skal eksistere osv., men vi har affundet os med, at det selvfølgelig skal afvente et grundigt udvalgsarbejde.

Jeg tror ikke, det bliver nemt. Det er meget, meget svære problemer, det udvalg har at arbejde med. Skal disse kriterier gælde i fremtiden? Eller hvorfor ikke? Skal vi overhovedet have en særlovgivning for sindslidende, eller kan det lykkes at udforme beføjelserne til de administrative frihedsberøvelser uden at gøre dem bredere, end de er i dag? Det er alle, heldigvis da – fru Inge Krogh er den eneste undtagelse, jeg har hørt – enige om at de ikke skal være. Kan det lykkes at lave dem sådan, at de omfatter de